

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 734/05
01.12.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Novice Pekovića, predsednika veća, Slobodana Gazivode, Sonje Manojlović, Dragana Aćimovića i Anđelke Stanković, članova veća, sa savetnikom Jelenom Petković - Milojković, kao zapisničarem, u krivičnom predmetu protiv optuženog AA, zbog krivičnog dela sprečavanja ovlašćenog službenog lica u obavljanju poslova bezbednosti ili održavanja javnog reda i mira iz člana 24.stav 2. Zakona o javnom redu i miru, odlučujući o žalbi branioca optuženog AA, adv. AB izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Negotinu K.br.1/03 od 17.02.2003. godine, u sednici veća održanoj u smislu odredbe člana 375. ZKP-a, u odsustvu uredno obaveštenih Republičkog javnog tužioca i optuženog AA, a u prisustvu njegovog branioca adv. AB, dana 1.12.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana žalba branioca optuženog AA i presuda Okružnog suda u Negotinu K.br.1/03 od 17.02.2003. godine POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Negotinu K.br.1/03 od 17.02.2003.godine, optuženi AA oglašen je krivim zbog izvršenja krivičnog dela sprečavanja ovlašćenog službenog lica u obavljanju poslova bezbednosti ili održavanja javnog reda i mira iz člana 24. stav 2. Zakona o javnom redu i miru i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1- jedne godine.

Tom presudom, primenom odredbe člana 193. i 196.ZKP-a, optuženi je obavezan da u korist budžetskih sredstava suda na ime paušala plati iznos od 1.500,00 dinara, a na ime troškova krivičnog postupka iznos od 1.150,00 dinara, sve u roku od 15 dana od dana pravnosnažnosti presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio branilac optuženog AA, adv. AB, zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, zbog povrede krivičnog zakona, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, zbog troškova krivičnog postupka i zbog odluke o kazni, sa predlogom da Vrhovni sud Srbije pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, uz zahtev da on i optuženi budu obavešteni o sednici veća drugostepenog suda.

Republički javni tužilac Srbije u podnesku Ktž.br.875/05 od 19.05.2005. godine, predložio je da se žalba branioca optuženog AA kao neosnovana odbije.

Vrhovni sud je održao sednicu veća u smislu odredbe člana 375. ZKP-a, u odsustvu uredno obaveštenih Republičkog javnog tužioca i optuženog AA, a u prisustvu njegovog branioca, adv. AB, na kojoj je razmotrio spise predmeta, zajedno sa pobijanom presudom, pa je po oceni žalbenih navoda i predloga i stava Republičkog javnog tužioca datog u napred navedenom pismenom podnesku, našao:

Žalba je neosnovana.

Pobijana presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka, niti povrede krivičnog zakona, na koje Vrhovni sud, kao drugostepeni uvek pazi po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 380. stav 1. tačka 1. i 2. ZKP-a, pa tako ni bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP-a, na koju se neosnovano žalbom branioca optuženog ukazuje, jer je izreka pobijane presude razumljiva i sadrži jasan i potpun opis radnji izvršenja iz koje proizilaze sva zakonska obeležja krivičnog dela za koje je optuženi tom presudom oglašen krivim, dok su razlozi dati u obrazloženju pobijane presude o svim odlučnim činjenicama od značaja za postojanje krivičnog dela u pitanju i krivične odgovornosti optuženog dovoljni i pravilni i međusobno nisu protivrečni. O tome je prvostepeni sud izveo dokaze koje je naveo u obrazloženju pobijane presude i koje je, kako pojedinačno, tako i u međusobnoj vezi, zajedno sa odbranom optuženog pravilno ocenio i određeno i potpuno je izneo koje činjenice i iz kojih razloga je uzeo kao dokazane. S toga Vrhovni sud, navode žalbe branioca optuženog AA da je pobijana presuda doneta uz bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP-a, ocenjuje neosnovanim.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i s tim u vezi zbog povrede krivičnog zakona, branilac optuženog u žalbi navodi da je prvostepeni sud pogrešnom ocenom izvedenih dokaza pogrešno utvrdio da je optuženi izvršio krivično delo u pitanju, stajući na pravno stanovište da se u radnjama optuženog eventualno stiču zakonska obeležja krivičnog dela ometanja ovlašćenog službenog lica u obavljanju poslova bezbednosti ili održavanja javnog reda i mira iz člana 23. stav 1. ZJRM.

Vrhovni sud iznete žalbene navode ocenjuje neosnovanim, jer je prvostepeni sud na osnovu dokaza koje je izveo i naveo u obrazloženju pobijane presude pravilno utvrdio da je optuženi u vreme i na mestu opisanim u izreci pobijane presude napadom sprečio ovlašćeno službeno lice – policajca OUP-a __, oštećenog OO u obavljanju poslova održavanja javnog reda i mira, tako što je prilikom pokušaja njegovog legitimisanja zbog prethodnog narušavanja javnog reda i mira iznenada pesnicom udario oštećenog OO u predelu lica nanevši mu laku telesnu povredu u vidu oguljotine kože sa leve strane lica, nakon čega je pobeгаo.

Tako, činjenicu da je oštećeni OO kritičnom prilikom u svojstvu službenog lica – policajca OPU-a __ izvršavao službenu radnju legitimisanja optuženog u obavljanju poslova održavanja javnog reda i mira, prvostepeni sud je pravilno utvrdio na osnovu iskaza svedoka oštećenog OO, koji je u ovom delu potkrepljen i saglasnim iskazima svedoka policajaca SS, SS1 i SS2, koji su sa optuženim bili u sastavu patrole. Pri tome, po oceni Vrhovnog suda, pravilan je zaključak prvostepenog suda da, iako je naredbu za legitimisanje svih prisutnih lica izdao policajac SS, kod činjenice da je oštećeni policajac bio u sastavu patrole, nije bilo potrebno da svaki član patrole ponavlja istu naredbu. S toga Vrhovni sud neosnovanim ocenjuje žalbeni navod branioca optuženog da prvostepeni sud nije na pouzdan način utvrdio koju je službenu radnju optuženi kritičnom prilikom preduzeo.

Pored toga, činjenicu da je optuženi kritičnom prilikom oštećenog policajaca OO napadom sprečio u obavljanju napred navedene službene radnje, tako što ga je iznenada pesnicom udario u predelu lica nanevši mu na taj način povredu tela lake prirode u vidu oguljotine kože sa leve strane lica, prvostepeni sud je pravilno utvrdio na osnovu iskaza svedoka oštećenog koji je potvrđen iskazima svedoka SS3, SS4 i SS5 koji su u ovima naveli da su videli kada je optuženi oštećenog pesnicom udario u predelu lica, pri čemu ni sam optuženi ne spori da je između njega i oštećenog kritičnom prilikom došlo do fizičkog kontakta. Osim toga, iskaz oštećenog i navedenih svedoka potvrđen je i izveštajem lekara specijaliste dr. VV br.2494 od 24.11.2002. godine, u kome je konstatovano da je oštećeni kritičnom prilikom zadobio povredu tela lake prirode u vidu oguljotine kože na levoj strani lica, kao i mišljenjem veštaka dr. VV1, koji je naveo da povredu tela koju je oštećeni na glavnom pretresu opisao kao ogrebotine u vidu tri linije dužine 3 – 4 cm u predelu leve strane obraza nije u suprotnosti sa medicinskom dokumentacijom, te da je ista mogla nastati udarcem otvorenom šakom kojom prilikom je moglo doći do okrznuća noktima, ali da ne isključuje mogućnost da je ovakva povreda kod oštećenog mogla biti naneta i udarcem pesnicom, pa s toga, prvostepeni sud, pravilno odbranu optuženog, koji negira izvršenje krivičnog dela u pitanju, nije prihvatio. S toga Vrhovni sud neosnovanim ocenjuje žalbene navode branioca optuženog da prvostepeni sud nije na pouzdan način utvrdio kakve povrede je oštećeni kritičnom prilikom zadobio, kao ni mehanizam nanošenja istih, a predlog za izvođenjem dokaza žalbom predloženih svedoka, kao i predlog za obavljanjem novog sudskog – medicinskog veštačenja povreda oštećenog, a kako to proizilazi iz sadržine žalbe, suvišnim.

Takođe, po nalaženju Vrhovnog suda, neosnovano se žalbom branioca optuženog ukazuje da prvostepeni sud nije na pouzdan način utvrdio uračunljivost optuženog u vreme izvršenja krivičnog dela u pitanju, jer je tada bio pod uticajem alkohola, s obzirom da se u toku postupka nije pojavila sumnja u njegovu sposobnost da shvati značaj svog dela i da upravlja svojim postupcima, za koju svoju ocenu je prvostepeni sud na strani 10 obrazložio.

pobijane presude dao jasne i uverljive razloge, koje kao pravilne u svemu prihvata i Vrhovni sud, pa se napred izneti suprotni žalbeni navodi branioca optuženog kojima se osporava utvrđenje prvostepenog suda u pogledu uračunljivosti optuženog pokazuju neosnovanim.

Pravilan je zaključak prvostepenog suda da je optuženi krivično delo u pitanju izvršio sa direktnim umišljajem, za koju svoju ocenu je na strani 9 pasus 9 obrazloženo pobijane presude dao dovoljne i argumentovane razloge, koje kao pravilne u svemu prihvata i Vrhovni sud, pa se suprotni žalbeni navodi branioca optuženog kojima se osporava utvrđeni oblik vinosti od strane prvostepenog suda pokazuju neosnovanim, kao i navod žalbe da optuženi nije umišljajno oštećenom naneo laku telesnu povredu, obzirom da ista predstavlja objektivni uslov inkriminacije.

Prema tome, prvostepeni sud je na osnovu pravilne ocene izvedenih dokaza potpuno i pravilno utvrdio sve odlučne činjenice, kako one od značaja za radnje izvršenja krivičnog dela u pitanju tako i one koje se tiču subjektivnog odnosa optuženog prema toj radnji i o tome u pobijanoj presudi dao jasne, iscrpne i uverljive razloge koje u svemu prihvata i Vrhovni sud.

Na tako utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pravilno primenio krivični zakon kada je našao da se u radnjama optuženog stiču sva zakonska obeležja krivičnog dela sprečavanja ovlašćenog službenog lica u obavljanju poslova bezbednosti ili održavanja javnog reda i mira iz člana 24. stav 2. Zakona o javnom redu i miru, za koje je tom presudom oglašen krivim. Prvostepeni sud je za ovakvu svoju ocenu dao dovoljne i uverljive razloge koje u svemu prihvata i Vrhovni sud, pa se suprotni žalbeni navodi branioca optuženog kojima se prvostepena presuda pobija i zbog povrede krivičnog zakona, isticanjem da se u radnjama optuženog eventualno stiču zakonska obeležja krivičnog dela ometanje ovlašćenog službenog lica u obavljanju poslova bezbednosti ili održavanje javnog reda i mira iz člana 23. ZJRM.

Ispitujući prvostepenu presudu u delu odluke o kazni, u kom delu se ista pobija žalbom branioca optuženog, Vrhovni sud nalazi da je prvostepeni sud pre svega pravilno utvrdio i ocenio sve okolnosti, koje u smislu odredbe člana 41. OKZ-a, utiču da kazna bude manja ili veća, kojim okolnostima je dao adekvatan značaj i pravilno je optuženog AA, primenom odredbi člana 42. i 43. OKZ-a osudio na kaznu zatvora u trajanju od 1- jedne godine.

Po nalaženju Vrhovnog suda, tako odmerena i maksimalno ublažena kazna za krivično delo u pitanju srazmerna je težini i stepenu društvene opasnosti izvršenog krivičnog dela i stepenu krivične odgovornosti optuženog i nužna za postizanje u članu 33. OKZ-a, propisane svrhe kažnjavanja. Stoga je Vrhovni sud, posebno imajući u vidu da u konkretnom slučaju dalje ublažavanje kazne po zakonu nije moguće, žalbu branioca optuženog i u delu odluke o kazni, kao i žalbeni predlog da se optuženom izrekne uslovna osuda ocenio neosnovanim.

Kako se žalbom branioca optuženog AA odluka o troškovima krivičnog postupka ističe samo kao žalbeni osnov, bez obrazloženja istoga, to se Vrhovni sud, u smislu odredbe člana 380. stav 2. ZKP-a, ograničio na ispitivanje povreda iz člana 380. stav 1. tačka 1 i 2. ZKP-a.

Sa iznetih razloga, a na osnovu odredbe člana 388. ZKP-a, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Jelena Petković-Milojković, s.r. Novica Peković, s.r.

Za tačnost otpavka